

De Kracht
VAN GODS WOORD
Kerstverhaal door H.M.VAN DER VEGT.

HARDERWIJK - H.A.BERENDS.
Prijs 10 Cent..25 Ex.f 2.25.-100 Ex.f 6.50.

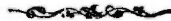
DE KRACHT VAN GODS WOORD.

KERSTVERHAAL VOOR KINDEREN .

DOOR

H. M. VAN DER VEGT,

Predikant te Heerde.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

Snelersdruk. — P. W. VAN DE WILDER. — Rotterdam.

„Zoekt den Heere terwijl Hij te vinden is, roept Hem
„aan terwijl Hij nabij is. De goddelooze verlate zijnen weg
„en de ongerechte man zijne gedachten, en hij bekeere
„zich tot den Heere, zoo zal Hij zich zijner ontfermen, en
„tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk. Want
„Mijne gedachten zijn niet ulieder gedachten, en uwe wegen zijn
„niet Mijne wegen, spreekt de Heere. Want gelijk de hemelen
„hooger zijn dan de aarde, alzoo zijn Mijne wegen hooger
„dan uwe wegen, en Mijne gedachten dan uwe gedachten.’

Tot zoo ver had een eenvoudig, maar godvruchtig werkman op den avond van den tweeden Kerstdag, het 55ste hoofdstuk van Jezaja voorgelezen, toen hij eensklaps ophield en met ernst, doch blijmoedig zijn gezin overzag en uitriep: Wat is de Heere onuitsprekelijk goed voor gevallenen, verlorene zondaars en zondaresseu. Hoe vriendelijk, hoe uitlokkend roept de Heere ons toe: Zoekt den Heere terwijl Hij te vinden is, roept Hem aan terwijl Hij nabij is. Het is of de Heere ons dringen wil, om toch geen oogenblik, geen middel ongebruikt te laten, om met Hem bekend en verzoend te worden. Ook waarschuwt Hij ernstig om dien raad niet te verwaarloozen, wijl er niet

altoos een tijd is, waarin Hij kan gevonden worden. Ons leven is zoo kort en kan zoo onverwacht, zoo schielijk ophouden. Na den dood is het te laat, voor eeuwig te laat, dan is de zoekentijd voorbij en kan geen roepen meer baten; maar zoolang we leven is het voor niemand te laat, zelfs kan de allerslechtste nog worden gered.

Om ons hiervan te overtuigen roept de Heere: de goddelooze verlate zijnen weg en de ongerechtige man zijne gedachten, en hij bekeere zich tot den Heere en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk. Hoe veel dan de zonden van een mensch ook wezen mogen, hoe snood hij de wetten Gods ook mocht hebben overtreden, hoe groot zijne schuld ook moge zijn, zoo een heeft niets anders noodig dan bekeering. En als dan zulk een groot zondaar hartelijk bedroefd is, dat hij God door zijne zonden heeft onteerd, tot God zich keert en om vergeving vraagt, dan is de goedheid des Heeren en Zijne genegenheid om te vergeven nog altijd grooter. Nu zou het kunnen wezen, dat we menschen ontmoeten, die zoo goddeloos zich aanstellen, dat wij dachten: zou zulk een groot zondaar nog kunnen gered, zou zulk een nog kunnen bekwaam gemaakt worden om voor God te leven? Dan antwoordt de Heere: Mijne gedachten zijn niet uwe gedachten. Alsof Hij zeggen wil: Ik denk er anders over dan gij. Ik heb lust ook de grootste der zondaars te zaligen.

Ook zou het kunnen wezen, dat groote booswichten in

anden en gevangenis werden opgesloten, of in andere
 oevige omstandigheden werden gebracht, en we zouden
 gedeelen, nu is het toch wel duidelijk, dat de Heere zulken
 orgeeft en niet zal redden, maar dan zegt Hij weder:
 Uw wegen zijn niet Mijne wegen. Een weg, die schijnbaar
 ten verderve voert, is dikwerf een middel in Gods hand,
 om ondan te redden en hen te leeren vragen naar God,
 maar ook ter Zijner eere te leven.

Reeds menig voorbeeld is u uit den Bijbel bekend. Denk
 maar aan Manasse, aan Paulus, aan den Stokbewaarder.
 Ook heb ik eens van iemand gehoord, die niet minder
 goddeloos was dan Manasse en Paulus en de Stokbewaarder
 en die even aan dat drietal tot inkeer kwam langs een
 weg, waarin men het nooit zou hebben kunnen verwachten.

Luistert eens en ik zal u iets van zijne geschiedenis
 mededeelen.

Zoo sprak onze godvruchtige werkman, en begon zijne
 vertelling aldus:

Jaren geleden, woonde er in een land zeer ver van hier,
 in de nabijheid van het uitgestrekt landgoed van zekeren
 graaf, een vrij talrijk huisgezin in een kleine onaanzienlijke
 hut. 't Was aan de woning te zien, dat het arme, zeer
 arme menschen waren.

Hoe treurig het ook in zeker opzicht moge wezen te zijn, ze hadden daarom nog wel gelukkig kunnen wezen.

Maar in die woning ontbrak niet alleen geld, maar ook het ware geluk. Die arme menschen waren diep ongelukkig. Nooit werd er een gebed in dat hutke gedaan, een Bijbel bezaten zij niet en nooit werd de Naam des Heeren uitgesproken dan op eene zondige wijze. De kinderen groeide op zonder naar school te gaan, zij leerden letterlijk niet dat hun tot eeuwig voordeel kon zijn en werden volged in allerlei ondeugden, waarin sommigen helaas verzeven velen van hunnen ouderdom waren gevorderd.

O, wat is er van zulke kinderen te wamen, die zonder Bijbel en geheel buiten de kennis van den dierbaren Zaligmaker worden opgevoed, die nooit hooren van bekeering of verzoening met God door Christus. Zij groeijen als Heidenen op en ofschoon zij gedoopt zijn en den naam van Christen dragen, staan zij in vele oozichten verre beneden het heidendom. Ik wil u met de zonden niet bekend maken, die in dat gezin als dagelijksche gewoonte werden uitgevoerd. Alleen dit eene zij gepog, in plaats van te werken en een eerlijk stuk brood te verdienen, doorliepen vader en zoon dagelijks het bosch van den Graaf, om herten, hazen, konijnen en wild gevogeltje te schieten, dat zij dan ter markt wisten te brengen, en ofschoon zij hierge veel geld in handen kregen, werd dat zeer spoedig in verdaad en op zondige wijze verteerd.

De Graaf had als eigenaar van het bosch en dus ook als

eigenaar van het wild, dat huisgezin dikwerf gewaarschawd die strooptochten te staken. Zelfs had hij hun werk beloofd tegen eene behoorlijke belooning, ook had hij, vooral in den winter, hun dikwerf van het noodige voorzien. Hij was dus hun weldoener en trachtte op die wijze vader en zoon te bewegen zich niet langer aan diefstal schuldig te maken. Maar noch weldaden, noch beloften en aanbiedingen, noch bedreigingen, konden vader en zoon bewegen hun zondig leven te laten varen, tot dat eindelijk de Graaf besloot hen bij de eerste diefstal over te leveren aan het gerecht.

Zijn opperjager ontving hieromtrent de strengste bevelen, maar ofschoon het gezin hiermede in kennis werd gesteld, was nochtans die neiging van vader en zoon zoo sterk om ter strooptocht te gaan, dat zij niet alleen die tochten verdubbelden, maar zich onderling verbonden om ingeval zij werden aangehaald of bemoeijlijkt, zich op den goeden Graaf op eene gevoelige wijze te wreken.

Niet vele dagen na deze zondige overeenkomst, is Willem, de zoon van dat ongelukkig gezin, alleen in het bosch. Zijn jachtroer hangt over zijne schouders. Behoedzaam sluipt hij door het lange gras en onder het hooge geboomte. Weldra bemerkt hij een schoon, volwassen hert, dat in de verte zich te goed doet aan het jonge gras. Willem, zonder zich om 't verbod van den Graaf te bekommeren, loopt naar de zijde van waar de wind komt, nadert in alle stilte

het schoone hert tot hij het onder schot denkt te hebben; daar knalt zijn geweer, en het arme dier licht gewond met den dood te worstelen. Maar... eensklaps grijpen zes sterke armen den wilddief aan.

Drie mannen die, zonder dat Willem het had bemerkt, hem in alle stilte waren gevolgd, brengen hem naar het kasteel van den Graaf, waar hij achter slot en grendel geborgen wordt. Binnen twee dagen was Willem overgeleverd in handen van 't gerecht, en in de naburige stad gevangen gezet, om weldra verhoord en gevonnisd te worden.

Ik wil u, lieve kinderen, niet mededeelen, hoe woest, hoe goddeloos zich Willem bij die gevangenneming, hoe onverschillig hij zich, toen hij terecht stond, ook tegenover de rechters gedroeg, en welke verwenschingen hij uitsprak. Gij kunt er u een denkbeeld van vormen, wanneer ik u zeg, dat de rechters verslagen waren over zijne boosheid en dat hij, bij zich zelve had voorgenomen, de dochter van den goeden Graaf te dooden, als hij weer op vrije voeten kwam, en zich daarna door de vlucht te redden. Zijn woest en onverschillig gedrag was dan ook een der oorzaken, dat hij een^z zeer streng vonnis ontving en maanden achter slot en grendel door moest brengen.

O wie zou geen diep medelijden gevoelen, met den ongelukkigen jongeling, die, ware hij onder betere omstandigheden opgevoed, een nuttig lid der maatschappij had

kunnen worden, en dan bewaard gebleven ware voor al die zonden, waaraan hij nu reeds schuldig stond. Allen, die in een Christelijk huisgezin worden opgevoed, die leeren uit Gods Woord, dat God de zonde haat en straft en dat zonder wedergeboorte niemand het koninkrijk Gods kan zien, kunnen dan ook nooit genoeg hunne voorrechten op prijs stellen. Maar wat moet er van Willem worden, die noch God noch den Bijbel kent en nu in de gevangenis maanden achtereen blijft opgesloten? Hoe velen verlaten het gevangenhuis nog slechter dan zij er ingekomen zijn? Hoe menig boos plan wordt daar gesmeed en later ten uitvoer gebracht? Hoe is ook de arme Willem in gevaar om nog boozter te worden dan hij was, vooral wanneer hij het ongeluk heeft, om gedurende zijne gevangenschap kennis te maken met zulken, die zich een handwerk van stelen, rooven en moorden maken en er genoeg in scheppen, zulke jonge menschen als Willem, nog verder mede te voeren op den weg der zonde? Maar de Heere, die overal is, en ook binnen de muren der gevangenis regeert, had iets beters voor den armen jongeling weggelegd, ofschoon hij den Heere noch kende noch aanbad.

De cipier van het gevangenhuis was een godvreezend man.

De ongelukkigen die aan zijne zorg waren toevertrouwd had hij in waarheid lief. Hij behandelde hen wel naar de regels van het gevangenhuis, maar toch vriendelijk en voorkomend en zorgde niet alleen voor de lichamelijke

belangen der gevangenen; maar ook en wel niet het minst, nam hij hunne zielsbelangen ter harte. Iederen morgen, middag en avond boog hij in het verborgene zijne knieën en bad voor de gevangenen die aan zijne zorg waren toevertrouwd. Elke gelegenheid die Hem voorkwam, liet hij niet ongebruikt, om met die ongelukkigen te spreken over den weg ter zaligheid. Hij maakte hen zooveel hij kon met den inhoud des Bijbels bekend en koos vooral zulke geschiedenissen waarin de goedheid Gods uitblonk over degenen die Hem vreezen en zulke, waaruit de snoodheid der zonde met hare vreeselijke gevolgen te kennen was.

Menig gevangene was dit reeds ten zegen geweest. Menig booswicht had in waarheid God leeren kennen, van wien hij nooit te voren had gehoord, had boetvaardig zijne zonden leeren belijden en was als een ander mensch in de maatschappij terug gekeerd.

Ook voor Willem is dat leven in het gevangenhuis ten zegen geworden.

De cipier, die zeer spoedig zijn woest en onverschillig karakter leerde kennen, zocht eerst zijne toegenegenheid en zijn vertrouwen te winnen. Hij behandelde Willem zoo vriendelijk, zoo voorkomend, dat hij reeds voor deze het zelf bemerkte, hem lief gekregen had.

Toen de godvruchtige cipier het vertrouwen van Willem

gewonnen had begon hij vooral op Zondag, hem iets uit den Bijbel mede te deelen.

Hij leerde hem dat God de wereld uit niets had voortgebracht. Hij vertelde hem op een anderen Zondag, dat God Adam en Eva schiep en hoe gelukkig deze in het paradijs hadden geleefd. Op den volgenden Zondag deelde hij hem mede hoe de booze Satan eerst Eva en toen Adam had verleid, en hoe de Heere hierover zijn ongenoegen openbaarde. Hij vertelde hem weer op een anderen Zondag hoe die zonde van Adam alle menschen van de gunst Gods had beroofd en oorzaak was dat elk in zonde was ontvangen en geboren. Nu maakte hij Willem met de gevolgen der zonde bekend, hoe Kaïn, de eerste wereld, Sodom en Gomorra, Absalon, Joab, Judas en anderen voor hunne zonden waren gestraft; tot hij hem eindelijk bij zijne eigene zonde bepaalde en met tranen in de oogen toeriep: O Willem, Willem, ook gij ligt onder den toorn Gods om uwer zonden wil, en kunt zonder wedergeboorte niet worden gered!

Deze gesprekken maakten indruk op onzen Willem, vooral de laatste woorden waren diep in zijn hart gezonken. Hij gevoelde zich ongelukkig, begon in stilte te weenen en bad een andere jongen te worden.

Toen de cipier hem weer bezocht, bemerkte deze zeer duidelijk uit den onrustigen blik van Willem, dat zijne gesprekken waren gezegend.

Het was juist Kerstfeest en nu begint hij hem te verhalen dat Jezus Christus in de wereld gekomen is, om zondaren zalig te maken.

De geheele geschiedenis der geboorte van Jezus wordt hem medegedeeld, waarnaar Willem met buitengewone belangstelling luistert.

De cipier blijft met hem doorspreken, toen het verhaal van de geboorte van Jezus geëindigd is en om hem te overtuigen dat zelfs de goddelooste kan worden gered, vertelt hij hem de geschiedenis van den moordenaar aan 't kruis, en verlaat hem onder biddend opzien tot God.

De ongelukkige jongen had onder dat verhaal met schrik terug gedacht aan zijn opgevat voornemen, om het dochtertje van den graaf te doodden. Hij siddert bij die herinnering op de gedachte aan God. Het was hem alsof de oogen des Heeren op hem gevestigd waren. Hij gevoelde zich voor 't eerst als in Gods tegenwoordigheid, kreeg een terugblik in zijn zondig leven, dacht met schrik aan menig bedreven kwaad en daar lag onze Willem voor het eerst van zijn leven als een schuldenaar aan de voeten des Heeren. Beurtelings dacht hij aan de rechtvaardigheid en goedheid Gods. De gedachte aan Gods goedheid deed hem met smart de snoodheid zijner zonden gevoelen, de gedachte aan Gods rechtvaardigheid vervulde hem met schrik en angst en leerde hem beseffen hoe noodzakelijk het was, vergeving der zonde te

ontvangen. Nu bekende hij al zijne zonden voor Hem tegen wien hij gezondigd had, en riep dan gedurig: o Heere vergeef mij mijne zonden en geef mij een hart om U te vreezen, en in uwe wegen te wandelen! Dit duurde dagen en weken aaneen, tot dat hij ten laatste aan den goeden cipier bekend maakte wat er in hem omgegaan was. Hij ontving raad en leiding overeenkomstig Gods Woord, tot dat de tijd zijnergevangenschap was verstreken en toen hij zijne vrijheid terug ontving, had Willem leeren kennen even als Manasse, dat de Heere God is, hij had in Jezus den eenigen Naam gevonden, door welken wij moeten zalig worden, en nu was het voortaan zijne hoogste en vurigste behoefte, om verzoening met God te vinden door Jezus Christus zijnen Zoon.

Nu haatte hij de zonde met een volkomen haat, gevoelde eene hartelijke lust en liefde om niet alleen naar sommige, maar naar alle geboden Gods te leven, en toen hij uit de gevangenis werd ontslagen kwam hij terug met de keus des harten: Mij aangaande, ik en mijn huis wij zullen den Heere dienen.

In de ouderlijke woning terug gekeerd, werd weldra zijne groote verandering openbaar.

Hij begon onder veel gebed en tranen aan zijne huisgenooten te arbeiden, gelijk men in de gevangenis aan hem gearbeid had. En hoewel dit in het eerst veel tegenstand vond, en het weken duurde voor hij iets op de harten zijner

ouders vermocht, toch waren deze niet bestand tegen het eenvoudige maar ernstig woord, dat Willem uitsprak bij iedere gelegenheid.

Zijn voorbeeldig gedrag was allen tot beschaming en ofschoon dit niet zelden vijandschap verwekte, de Heere wrocht mede. Ook dit gezin kwam onder het gezag van Gods Woord. Langzamerhand kreeg Willem vrijheid iets uit den Bijbel te verhalen; weldra werd hij daartoe vriendelijk uitgenoodigd door zijne huisgenooten, vooral door zijne kleinere broeders en zusters, en als men bij schemeravond dat eertijds zoowoeste gezin binnen trad, hoorde men spreken over een gedeelte der bijbelsche geschiedenis en zag men elk der aanwezigen met de grootste oplettendheid luisteren naar den inhoud van Gods Woord. Ook bracht het Willem die in de gevangenis eenig lezen had geleerd, door oefening zoover dat hij vrij verstaanbaar een kapittel kon lezen, waarna hij iederen dag zoo dikwerf men voedsel gebruikte, een deel van Gods Woord voorlas, waarnaar elk met eerbied en aandacht zat te luisteren.

Dit gebruik van Gods Woord had een heiligenden invloed voor het geheele gezin. Geen onbetamelijk woord werd met moedwil uitgesproken. De ouders legden zich met vlijt op den arbeid toe en onder den zegen des Heeren wonnen zij weldra zooveel dat ze behoorlijk met overleg en zuinigheid, in de behoeften van hun gezin konden voorzien.

Elken zondag stapte de eertijds zoo woeste vader, met zijn gansche gezin, vrij knap gekleed naar het huis des gebeds om Gods Woord te hooren en kwam hij terug, dan sloot hij zijn hutke en — knielde neer met de zijnen om bekeering ten leven en vergeving der zonde af te smeeken van Hem die getuigt: Bidt en gij zult ontvangen, zoekt en gij zult vinden, klopt en u zal open gedaan worden.

En Willem?

Hij was ter nauwernood uit de gevangenis ontslagen of hij begaf zich naar het kasteel van den Graaf en verzocht op vriendelijken toon den Graaf te spreken.

Deze ontving hem wel vriendelijk, maar onder de noodige voorzorg. Door twee zijner bedienden vergezeld, liet hij Willem bij zich in de kamer brengen, opdat, zoo hij met verkeerde bedoelingen ware gekomen en den Graaf mocht willen kwaad doen, hij van die trouwe mannen de noodige hulp ontvangen kon. Men sloeg dan ook zeer nauwkeurig acht op iedere beweging van den vroegeren booswicht. Maar wie schetst de verbazing en de blijdschap zoo wel van den goeden Graaf als van zijne trouwe bedienden?

Zoo als Willem den Graaf ziet, barst hij uit in luid geweën, en bekent niet alleen zijn zondig leven, maar doet ook openhartig belijdenis van zijn bloedgierig voorneemen, om zijn onschuldig dochtertje te dooden en vraagt ootmoedig vergiffenis. Met betraande oogen reikt de ont-

roerde Graaf den weenenden schuldenaar de hand, vermaant hem tot een ander leven en belooft hem, dat alles vergeven en vergeten zal zijn, waarop hem Willem verlaat met een bevredigd gemoed.

Van dat oogenblik af bespiedt de Graaf in stilte het gedrag van den ontslagen gevangene weken en maanden achter een en toen het den Graaf duidelijk wordt, dat zich die goddelooze had bekeerd tot den Heere, nam hij hem onder zijne jagers op tegen eene kleine belooning, die gedurig vermeerderd werd, naar mate Willem de oprechtheid zijner bekeering bewees door eenen godzaligen wandel. Van tijd tot tijd won hij al meer het vertrouwen van zijnen heer, die hem lief kreeg boven velen. En toen de opperjager door den dood werd weggerukt, werd Willem in diens plaats tot die betrekking benoemd, welke hij jaren met eere bekleedde tot vreugde van den ouden Graaf en diens gezin. Hij blonk uit in plichtsbetrachting en godzaligheid, won de achting en liefde van allen die hem kenden, was tot aan zijnen dood een eere van Christus en een levend bewijs, dat de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle menschen en ons onderwijst, dat wij, de goddeloosheid en de wereldsche begeerlijkheden verzakende, matig, rechtvaardig en godzalg zullen leven in deze tegenwoordige wereld.

Kerstboekjes
van

H. M. VAN DER VEGT.

I
De Eenige Redder.

II
ZWAAR BEPROEFD MAAR UITGEHOLPEN

Prijs van elk met geïllustreerd omslag

10 cent. 25 Ex f 2.25. 100 Ex f 6.50.

DE GEUS VAN ASPEREN
Kerstverhaal

door F. W. WAGNER.

met geïllustreerde omslag

Prijs 10 cent

25 Ex f 2.25. 100 Ex f 6.50.